

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À délai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 12.

(290.)

Vol. 13.

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

Thursday,

June 19,

2003

Vzhůru do EU

Předpokládané výsledky vstupu do EU se dostavily. Okolo 77 procent uvědomělých občanů hlasovalo pro vstup. K urnám přišlo okolo 55 procent voličů. Pouze nějaká pošetilá žena vsadila v předvečer referenda 135 000 Kč, že to dopadne opačně. Pochopil bych to, kdyby výhra, kterou nabízela sázková kancelář TIPSPORT, byla na úrovni zisku Viktora Koženého při kupónové privatizaci. Ubohá žena by však při opačném výsledku referenda dostala pouhý milión. Kdyby však vsadila na vstup do referenda, pak zisk 1350 Kč by ji neminul. Takových špekulantů však bylo více než dost. Tato žena se stala asi nejsmutnější postavou referendového dramatu.

Připomínalo to knihu Odvážná školačka, kdy Táňa se bojí, jestli projde z první třídy do druhé a jestli bude smělá, postoupit do další třídy. Nejenže byla, ale dokonce měla samé pětky, protože v Sovětském svazu se známkovalo opačně než u nás. I se Serjožkou se díky tomuto dobrému výsledku usmířila a jak dokumentovala černobílá fotografie na závěr dětské knížky - oba si podali ruce. Mně jako šťouralovi bylo však podezřelé, že ji Serjožka podával levou ruku. Asi proto, že již nebyla přítomna paní učitelka Anna Ivanovna, která děti vždycky včas opravila a poučila o správném společenském chování.

Tak tedy i Euroskeptik Václav Klaus podal národu ruku a řekl, že teď je důležité, jakou pozici ve sjednocené Evropě zaujmeme. Jako jeden z mála však neprozradil, jak volil. Při referendu neexistovaly žádné skupule. Na vládní kampaň se investovalo poměrně dost peněz. Ten, kdo byl proti, holt utřel nos. A co takhle průzkumy veřejného mínění? Ty jen frčely během hlasování, aby to nebylo. Žádné zbytečné tajnosti, žádné neovlivňování během referenda v médiích. Zkrátka historické první české referendum se vydařilo podle plánu.

Plán to byl tak dokonalý, že nebyla alternativa, co kdyby se náhodou referendum nevydařilo a přes důkladnou masáž v médiích vyhrála ona pošetilá žena. Lid tedy ratifikoval vstup do Evropy. Sám osobně nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Na štěstí se nás zde v Kanadě nikdo na nic neptal.

Nepatřím k vyznavačům náboženství velkých celků. V kriminále býval zvyk, že dva i více vězňů dalo dohromady těžce vydělané peníze a začali společně hospodařit, založili tak zvaný kolchoz. Na můj naivní dotaz, co to má za výhodu, mně jeden šibal vysvětlil, že se přece může nakoupit za více peněz a tudíž, že je i více zboží. Měl pravdu. Kolchozníci chodili nakupovat ve skupině s dekami. Pak přišli na celu a zálibně se na množství tovaru dívali. Problém byl ale v tom, že zboží mizelo rychleji než u těch, co hospodařili samostatně čili u soukromníků. Každý si totiž dával víc do trumpety než bylo zapotřebí. Brzy se zásoby tvrdých i měkkých Spart, či jiných cigaret, tabáku, tatranek a šumáků rozplynuly či vyšuměly a kolchoz byl prázdný. Jenže, čím více hlav tím více rozumu a čím více rozumu, tím lepší konexe. Žádná tragédie. V kolchozu byl určitě někdo, kdo sehnal zboží pod rukou a za dvojnásobnou cenu od nějakého soukromníka, který nevedl s nikým kolchoz. A pak, že kolchoz neměl výhody... Nejsem vyznavačem náboženství velkých celků. Pro nás v Kanadě se toho moc nezmění. Při návštěvě České republiky bude draž. Jelikož jsme však zazobaní obyvatelé severoamerického kontinentu, tak to nepoznáme. Pokud však budeme mít český pas, budeme moci žít, s výjimkou Andory, kdekoli v Evropě, čehož nevyužijeme.

Zatím se ukazuje, že ve velkém celku nemizí administrativa, ale naopak přibývá. Navíc taková administrativa bude chtít jako první platy na evropské úrovni. Co však mizí je zodpovědnost za udělanou práci. Profesionální povaleč se snáze ztratí ve velké fabrice než v dílně, která si musí na sebe vydělat a soukromník, který je sám, ví, že nikdo za něj tu jeho práci neudělá.

Pozitivní je, že různí nemakačenka konečně naleznou v EU uplatnění a dokonce i slušné peníze, takže si vylepšíme hospodářské statistiky, což pomůže k optimistickému pohledu na svět a tím zmizí blbá nálada pro celý národ, který má jinak zlaté ruce. Lid to pochopil a proto hlasoval navzdory všem šuškalům a euroskeptikům správně a také se patřičně na Hradčanském náměstí v sobotu zaradoval. Historický krok byl splněn. Jsme v Evropě!

Aleš Březina

Tak tady jste chybět neměli...

Torontskému Českému a Slovenskému dni předchází Piknik v Kitcheneru, na snímku Vl. Bubák s přáteli

Na kitchenerský velký piknik se lidé připravují a těší dlouho dopředu. Zejména proto, že se tak jednou v roce setkají s těmi, kteří bydlí poněkud dále od Kitcheneru-Waterloo, a jednak proto, že je tam vždycky veselo. Zlí jazykové sice tvrdí, že se "to" tam vždycky v závěru všechno opije a popere... (Hospodářský pilot ve filmu Vesničko má středisková říká: Čo by to bolo za krčmu, keby sa tuná chlapi nepobili... Poslední rvačka v Riverside Maples byla zhruba před dvaceti lety; pozn. redakce.) Nemohu říci, zda to je či není pravda, ale na tom letošním, který se pořádá v sobotu 14. června - mj. při počasí jako na objednávkou letně krásném, byli všichni při vědomí a v příjemné srdečné náladě. (Pozor - nezaměňovat za pojem "v náladě" - což se rozumí v lehcé alkoholovém opojení.) Nikdo se nepopral, nikdo nikomu nespílal. Naopak svornost, s jakou se vzájemně chopili zábavy, byla až dojemně rodinná. Předseda kitchenerské odbočky Českého a Slovenského sdružení v Kanadě Vladimír Bubák a s ním další organizátoři pikniku včetně kapel - hostující gospelová skupina Metuzalém ze Slovenska a skupina Reflex Jána Fúška, které tam hrály pro potěšení i pro tanec mohli být přinejmenším spokojeni.

Ze všeho nejvíce se hosté radovali ze setkání s přáteli, společně zpívali a tancovali. A konzumovali. Všechno, co bylo k jídlu a pití. O bohatost stolů se postarala česko-slovenská životní partnerská dvojice Katka Kubenková a Milan Hrazdílek, majitelé restaurantu Riverside Maples po třináct let. A vlastně už tři roky předtím si vzali občerstvení na starost oni. Proč také ne. Kdo neochutnal, ten neví, proč právě tady nemají s návštěvností restaurantu žádné potíže. A kdo tuto dvojici nezná, neví, jak příjemné je vědět, že každý host je doslova a do písmene vítán jako člen rodiny. „Děláme pohostinství, což znamená být pohostinský. Pokud někdo takový být neumí, nemá smysl si pohostinství vůbec pořizovat,“ zní logicky a přirozeně jednoduše formulovaná životní filozofie majitelů.

Odbočka, v jejímž výboru je Vladimír Bubák od roku 1969 a v jejím čele již osm let, postupně „odrástá“ mladému věku. „Kdysi restaurant patřil Československému klubu. Tehdy jsme vybrali během jednoho večera na jeho zakoupení sedmdesát tisíc dolarů. Jenže jsme na to nestačili, tak jsme objekt prodali Katce a Milanovi. Nutno podotknout, že se to tady pod jejich vedením výrazně změnilo k lepšímu. A co navíc, tyto prostory jsou nám pořád k dispozici: členské schůze, pikniky, seniorská setkání, mikulášské nadílky, promítáme tady filmy, máme zde besedy, schůze apod.,“ pochvaluje si předseda.

A pikniky? „Jejich začátek spadá do roku 1968, ale mívali jsme je pokaždé na jiném místě. Nejčastěji v Hamiltonu na stromečkové farmě U Obrů, až nakonec padla volba na Riverside Maples restaurant, kterému náleží i nádherný kus pozemku s ramenem řeky Conestogy. Rozhodnutí bylo více než šťastné. A vyhlášená bohatá a hodnotná tombola, o jejíž naplnění se stará pravidelně člen výboru Tonda Poruban, je zčásti nadílkou českých a zčásti kanadských podnikatelů,“ upřesňuje Vladimír Bubák. Nakonec by o tom vydařeném pikniku mohl leccos vyprávět i pan profesor Stanislav Reiniš, pravidelný návštěvník pikniku, i se svojí paní Miladou, pro které bylo už nejednou taženo šťastné číslo s nádechem sladké vůně kvalitní whisky. Koneckonců, nám také štěstí přálo. Tak vidíte, tady jste chybět neměli - příští rok tedy na shledanou.

Text a foto Věra Kohoutová

Český a Slovenský den 2003

SOBOTA 21.6. - PŘIJĎTE VŠICHNI!

...velké setkání jednou do roka na Masaryktownu:

slovenský gospel, moravské lidové písničky, jazz, disko

tančí Moravanka - cvičí Sokol - recitují děti

soutěže pro děti - ÚŽASNÁ TOMBOLA - fotbalový turnaj

a všichni pak zpívají u svatojánského ohně

Zahájení ekumenickými bohoslužbami v 11 hodin

Hlavní program 14:30 - Ukončení nestanoveno

Vstup na celodenní program deset dolarů, děti do dvanácti let zdarma